

3349 2den Del. af Finantslov. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 3350

med, thi han har endel Dvælse, fordi han har været med før; men der er Mange af os andre, som ikke have været med, og dersom den — jeg indrømmer det — frugtbare Tanke, som det ærede Medlem har fremsat, skulde realiseres, maatte vi have Leilighed til at komme med iforveien. Nu ere Sæstionerne som bekendt saa lange, at selv de glædeste og lykkeligste Medlemmer i Salen, — jeg kan blot spørge mine ærede Gjenboer — kunne saa Galdefeber af at sidde her. Skulde det saa ikke være heldigt for os eller for alle Rigsdagens Medlemmer at faa en saadan Ferie, som blev omtalt ifjor af et æret Medlem, og som der ogsaa er hentydet til iaar. Jeg vilde for mit Bedkommende finde det ikke ufundt. Kunde vi da ikke blive enige om at gaa ind paa Ministerens Tanke om at indkalde Forstærkningsmandskabets Befalingsmænd og give dem et andet Dvælsesmateriale, en 2, 3, 4 Batailloner, som væsentlig vilde komme til at bestaa af dem, der paa Grund af Stillingstilladelsen ere slupne frie lige indtil Aaret 1868, dog saaledes at 1ste Bataillons 1ste Kompagni eller sidste Bataillons sidste Kompagni blev os eller Rigsdagen i det Hele? Der er talt om at yde Offre og at være villig til at forsvare Frihed og Fædreland, derfor skulde vi gaa ind paa de Forslag, her foreligge. Jeg tror nu ikke, at det er saa stort et Offer at skære en Rem af Andres Hud som af sin egen, og det er overordentlig let, forekommer det mig, for os, naar vi ikke ere sær omsindtlige overfor den fattige Del af Befolkningen og dem, der sidde i trange Kaar, at sige: Værsgo, spadser ind og vær Prøveklud for Befalingsmænd, som ellers ikke let vilde due til at være Befalingsmænd; men Offret er meget større, naar vi sige: Vi ville forlade vor Dont for at være Dvælsesmateriale for Befalingsmænd, og jeg skulde tage meget feil, om ikke Befalingsmændene vilde synes ganske godt om at faa saadanne Folk til at exercere med, især dersom de fik lidt mere Frihed med

Hensyn til Excerreglementet. At gaa denne Vej og fortsætte paa den vilde føre os til en Almenvævning, som vilde faa Noget at betyde ogsaa for vort lille Lands Cristents. I Frankrig gaar det jo omtrent saa til. Der er rigtignok en Del af dem, der rejser bort. Nu ser jeg nok, at man haaner den Mand, som har været en af de mægtigste Drivvedie til saaledes at rejse det franffe Folk til en kraftig Modstand, og iblandt Andet bebrejdes ham, at han har dristet sig til at sætte Redaktører af tredje Klasse som Korpschefer — jeg benytter dette Argument her i min Betragtning, thi det kan ogsaa faa Betydning for vore Forhold —; men hvad skulde Manden gjøre? Redaktører af første og anden Klasse — det vil sige efter deres egen Nummerering — kan maasse have taget Reisaus med deres Keiser, og Manden har maattet tage dem, der have været villige til at kæmpe for Sagen. Men det kan ikke gaa an hos os, vi kunne ikke tillade Nogen at rejse bort, at tage bort med andre Eigesindede. Skal det efter den Stilling, vort Fædreland har, blive til noget Rigtigt, saa maa Alle med, og saa tillade vi ikke Andre at rejse bort. Se, denne Inddeling forresten af disse Journalister og Redaktører i anden og tredje Klasse er ganske mærkelig — det er kun en Indfødsbemærkning, jeg her gjør. Jeg hørte nylig nævne Ord i Salen, som staa i Forbindelse med denne Klassificering. Det var Smudsblade . . .

Formanden: Jeg maa bede det ærede Medlem om ikke at forfølge den Udsketelse fra Sagen, der blev gjort af et andet æret Medlem.

Berg: Den ærede Formand tillader mig ikke at fortsætte i den Tankegang?

Formanden: Jeg maa bede det ærede Medlem om at holde sig nærmere til Sagen. Fordi et Medlem, uden Tvivl imod sin Villie, et Dieblit kommer bort fra Sagen, derfor